

[Erhard Jakobsen]

skridt, end f.eks. England i øjeblikket er parat til at tage. Det betragter jeg som noget meget, meget vigtigt.

All right. Dér, hvor man synes at ville sætte ind nu fra modstandernes side, er ved gentagelsen af påstanden om, at det går ud over vores uafhængighed. Ja men herre gud, det er da en kamp imod vejrsmøller! Hvor er landenes uafhængighed? Hvilket land i hele verden er uafhængigt? Intet land! De store lande er det absolut ikke. De er bl.a. afhængige af hinanden, de lur på hinanden, de tør ikke gøre noget uden at se, hvad den anden vil gøre.

De små lande er selvfølgelig endnu mere afhængige, Danmark mest af alt, fordi vi ikke bare er et lille land med en lille befolkning, men vi har ingen råstoffer og er derfor fuldstændig afhængige af de andre. Mange af de ting og mange af de restriktioner, vi må underkaste os, og de regler, vi må affinde os med, skyldes ikke traktater, vi har indgået. Det skyldes bare de praktiske forhold, der eksisterer. Jeg skal i den forbindelse vinke tilbage til den miljødebat, vi havde før. Mange af de ting, vi dér må finde os i, skyldes de forhold, vi lever under, og som vi ikke bare kan se bort fra.

Jeg glæder mig altså over, at der i dette ting i dag synes at være bred tilslutning til et politisk samarbejde og til et økonomisk samarbejde mindst af det omfang, man har nu.

Men jeg må nok sige, at jeg står fuldstændig uforstående over for de bemærkninger, der fra visse sider er kommet med hensyn til Parlamentet. Jeg synes faktisk, det er uberettiget. Man har på uberettiget måde nedvurderet og skævvurderet Parlamentets indsats. Hvis jeg ville give mig til at kigge tilbage i sager, der har været behandlet, ville jeg se, at flertallet i Parlamentet i mange situationer har været talsmand for synspunkter, som netop små lande som Danmark har stået for, men ikke har kunnet komme igennem med over for Ministerrådet.

Man må endelig ikke tro, at Parlamentet betragter det her som noget som helst stort for Parlamentets situation. Der er dyb, dyb skuffelse hos mange, formentlig hos de fleste. Jeg er glad for at se, at man i hvert fald har forstået det, vi var inde på i en kort debat tidligere: hensynet til den frustration, som nu over 500 mennesker føler, som er blevet valgt af et stort, stort antal vælgere, men som si-

ger: vi har jo ikke nogen som helst indflydelse på nogen ting.

Det, man spørger om, er ikke magt til at tvinge noget igennem, men at blive taget med på råd i en hel række sager. Det er faktisk det, der sker nu. Så vidt jeg kan se, er den formelle ændring, at hvor der før stod »høring«, står der nu »i samarbejde med«, og jeg er næsten sikker på, at det er sket alene for at pionere over for Parlamentet: I er ligeberettigede parter. Man hører ikke bare en ligeberettiget part. Man tager den ligeberettigede part med ind, men bestemmelsen ligger nu som før i Ministerrådet.

Det er helt forkert, når nogle har villet fremstille det, som om det danske, det britiske og de andre parlamenters skulle afgive noget til EF-Parlamentet. Nej, nej. Det er alene en intern strid mellem Ministerrådet og Parlamentet. Ministerrådet ved, hvad parlaterne derhjemme vil tillade Ministerrådets enkelte medlemmer at gøre. Når det er fastlagt, kan Ministerrådet gennem den procedure, man vælger, tage mere eller mindre hensyn til, hvad Parlamentet siger.

Jeg vil understrege, hvad jeg fik sagt i en kort bemærkning før, at Parlamentet næsten altid vil være at finde blandt dem, der vil videre frem og vil hurtigere frem. Derfor får en bestemmelse, der bare giver Parlamentet større mulighed for at bremse, næppe stor praktisk betydning, men den har netop det, som hr. Kent Kirk rigtigt pegede på, at den tvinger ministrene til én gang til at tage hensyn til Parlamentet og derved en yderligere samrådsprocedure, som kan gavne klimaet dernede, og det kan ingen have noget som helst imod.

Der er en ting, jeg synes man overser ved Parlamentet. Det havde hr. Maisted helt rigtigt fat i. Parlamentet er ikke en fuldstændig enig forsamling. Sammenlignet med det danske folketing er splittelsen i grupper endnu større. I den socialistiske gruppe er der større forskel mellem spanske socialister og danske socialister på den ene side, og visse franske og navnlig tyske og da endnu mere engelske socialister på den anden side, end der f.eks. er mellem konservative og socialdemokrater her i landet. I min gruppe, den kristelig-demokratiske gruppe, er der større forskel mellem italienske kristelige demokrater og hollandske kristelige demokrater, end der er mellem SF og de konservative her i landet.